

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku A. N.

przy uczestnictwie L. C., S. F., R. L., Miasta [...], H. B., A. B., T. B., M. C., E. F., K. F., K. K., U. K., M. N., E. W., Z. L. i M. Ż.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 sierpnia 2015 r.,
na skutek skarg kasacyjnych uczestnika postępowania M. N. i uczestników
postępowania S. F. i K. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia wskazanych skarg kasacyjnych
do rozpoznania; ustala, że wnioskodawczyni oraz wszyscy
uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swoim udziałem w tym postępowaniu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionych skarg kasacyjnych do rozpoznania.

Skarżący M. N. opiera wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na istotnym zagadnieniu prawnym sprowadzającym się - syntetycznie ujmując - do konieczności wyjaśnienia, jak powinna być oceniana widoczna manifestacja władztwa nad nieruchomością ponad udział spadkowy w sytuacji, gdy dochodzi do zasiedzenia udziału współwłaściciela. Trudno uznać wskazane zagadnienie za istotne z punktu widzenia orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ocena tego, jakie okoliczności składają się na widoczną manifestację władztwa nad rzeczą jest raczej zagadnieniem ustaleń faktycznych konkretnego przypadku, a nie zagadnieniem o charakterze prawnym. Cytowane przez skarżącego orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszczając możliwość zasiedzenia udziału we współwłasności i wyznaczając kryteria, jakie powinno spełniać posiadanie prowadzące do takiego zasiedzenia celowo nie dążyło do sprecyzowania wszystkich możliwych wchodzących tu w grę stanów faktycznych. Powinno to bowiem zostać pozostawione swobodnej ocenie sądów orzekających, zgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi uczestników S. F. i K. K. zostało zaś oparte na twierdzeniu, że występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące przesłanek możliwości pominięcia przez sąd drugiej instancji spóźnionego materiału dowodowego na podstawie art. 381 k.p.c. Zagadnienia te zostały określone niezwykle ogólnikowo i sprowadzają się w zasadzie do pytania, czy w świetle okoliczności faktycznych tej konkretnej sprawy sąd drugiej instancji był uprawniony do pominięcia wniosków dowodowych skarżących. Skarżący zdają się zaś zapominać, że art. 381 k.p.c. wprowadza dyskrecyjne uprawnienie sądu drugiej instancji do pominięcia spóźnionego materiału. Ocena w tym zakresie

została pozostawiona sądowi drugiej instancji w sytuacji, gdy doszło do spóźnionego przedstawienia wniosków dowodowych. Kwestia samego spóźnienia nie może zaś budzić wątpliwości w świetle wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych. Trudno więc czynić zarzut Sądowi *meriti*, że z uprawnienia tego skorzystał.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.